

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

1. Non accusabunt infames simonialem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

C. VII. *¶* Qui innocentem falso crimine maculaverit, sacerdoti arbitrio pena datur. *¶* Item ex octava synodo. **a**
Si quis falsum dixerit, vel personam innocentem falsi crimine maculaverit, juxta sacerdotis arbitrium tertiae poenitentiae expurgetur. *¶* Capiti haec in vulgatis erat propositum nomen pale, sed substitutus est auctoritate omnium veterum exemplarum, quoque collata sunt. *¶* Exstat autem in regula monachorum B. 11. c. 17.
C. VIII. *¶* A communione coequeatur vel seculari, laicus, qui ecclesiam, vel clericum per calumniam sargaverit. *¶* Item ex concilio Agathensi, c. 27.
Si quis verò secularium per calumniam ecclesiam, aut clericum e fatigare tentaverit, & convulsus ab ecclesiae liminibus, & à catholicorum communione nisi digne poeniterit, coequeatur. *d*

C. IV. *¶* Ad sanctae communionis ministerium e non accedat, qui crimen illatum non probat.
¶ Item Gregorius Lanuvis Episcopo lib. 3. epist. 24.
Epiphanium i Presbyterum quorundam sacerdotum f. literis criminaliter accusatum, cujus nos, ut valimur, dissentientes causam, nihilque in eo obsectorum reperientes, ut ad locum suum revertetur, absolvimus. Crimines ergo ejus auctores te volumus percutari: & nisi qui easdem transmissit epistolas, paratus fuerit hoc, quod obicit, canonicis, atque districtissimis probationibus edocere, nullatenus ad sanctae ministerium & communionis accedat.
Epiphanium] In epistola hac antecedit. Praterea nostrilatorem praesentium Epiphanium Presbyterum quorundam, &c.
C. V. *¶* Qua pena delator sit sciendus.
¶ Item ex decreto Hadriani Papae, b. cap. 49.
Delatori i autem lingua capietur, aut convicto caput amputetur. *¶* Delatores autem sunt, qui invidia produnt alios.
¶ Habentur inter capitula Hadriani, c. 49. allatum, quantum conjecere licet, ex legibus secularibus. Nam in Codice Theod. libro. 20. tit. 10. l. 2. ferè idem, in libro autem 7. cap. 360. profus idem habetur.
C. VI. *¶* De eodem. PALEA.
¶ Item ex concilio k. Eliberitano.]
Delator i si quis extiterit fidelis, & per delationem ejus aliquis fuerit proscriptus, vel interfectus, placuit non i nisi in fine accipere communionem. Si levior causa fuerit, infra quinquennium accipere poterit communionem. Si catechumenus fuerit, post quinquennium tempora admittatur ad baptismum.
¶ Nonnulli] In concilio ipso, & capitularibus legitur, nec in fine: quod in multis ejusdem concilii decretis reperitur. *¶* De modo autem hic, & apud Barbartum, atq. Prohem legimus, invenit canonis 13. Niceni concilii, in quo sic statutum est. De his, qui ad exitum veniunt, etiam nunc lex antiqua, regularisque servabitur, ita, ut si quis egredditur & corpore, ultimo & necessario viatico minime privetur. *¶* Hanc controversiam copiose explicat Innoc. I. epist. 3. c. 2. Ex opere Episcopo Tolosano.
a alter eum. **b** alter sub. **c** alter si in occulto inveniat crimen. **d** Col. ed. tit. Authentica sig. Presbyteri. Novella 123. §. reverentissimi. **e** alter in personam. **f** Barbartum. **g** alter in personam. **h** In capite Hadriani. cap. 49. i. Capit. c. 360. Anst. c. 28. **k** Capit. d. c. 244. **l** Bar. l. c. 27. l. v. p. 206. 206.

C. VII. *¶* Qui innocentem falso crimine maculaverit, sacerdoti arbitrio pena datur. *¶* Item ex octava synodo. **a**
Si quis falsum dixerit, vel personam innocentem falsi crimine maculaverit, juxta sacerdotis arbitrium tertiae poenitentiae expurgetur. *¶* Capiti haec in vulgatis erat propositum nomen pale, sed substitutus est auctoritate omnium veterum exemplarum, quoque collata sunt. *¶* Exstat autem in regula monachorum B. 11. c. 17.
C. VIII. *¶* A communione coequeatur vel seculari, laicus, qui ecclesiam, vel clericum per calumniam sargaverit. *¶* Item ex concilio Agathensi, c. 27.
Si quis verò secularium per calumniam ecclesiam, aut clericum e fatigare tentaverit, & convulsus ab ecclesiae liminibus, & à catholicorum communione nisi digne poeniterit, coequeatur. *d*

CAUSA VI.
De homicidio. *¶* Ve homicidii. *¶* Et infamia notati, quando in eis sum Episcopum de infamia accusare non possunt: tandem in probatione dicitur accusari, & cogitur ad sua innocentia afferendum.
¶ Hic primam quartur, an crimine irretiti, vel infamia ad hujusmodi e. accusationem sint admittendi.
¶ Secunda, si Episcopus in eos accusationem vertere voluerit, simpliciter affirmari sua sit habenda.
¶ Tertia, si licet sit experire iudicium Archiepiscopi in provincia.
¶ Quarta, cujus iudicium sit experendum, si extra provinciam Episcopi sua provincia distetare volunt.
¶ Quinta, si in probatione deficiat accusator, an reus sit ad probationem sua innocentia.

QUESTIO I.
Quid autem crimine irretiti alios accusare non possunt. Anacletus Papa restatur, epistola secunda, Epistola talia dicitur.
C. I. *¶* A criminoso sacerdoti accusari non permittitur.
Si sacerdos sine crimine eligi praecipitur, nullus ab hominibus criminibus irretitis accusari permittitur, nec ab aliis, quam ab iis, qui in crimine sunt, & juxta electionem sacerdos ordinatus sunt, & tales per omnia inventuntur; quales sacerdos eligi jubentur.
¶ Juxta electionem] Sic in omnibus ordinibus, praeterquam in uno, in quo est, juxta electionem in vulgatis erat, juxta electionem canoniam. *¶* In ipsa autem ipsa sic legitur, & juxta electionem, si necesse fuerit, aut ipsi volendo Domino servire elegerint, quibusque sine crimine fieri, & ordinari possunt, & nulli omnia fuerint, quales eligi sacerdotes jubentur.
C. II. *¶* Infames, & qui cultus ex gentibus ad sacerdotium proventi non possunt, sacerdotes non accipiunt.
¶ Item Hadrianus Papa in epistola, c. 27.
I. Omnes f. vero infames esse dicuntur, quos in faculti infames appellamus, & omnes, qui in a In regula Isidori c. 17. b Anst. c. 105. Bar. l. c. 232. & p. 16. c. 6. c. etiam] orig. d. alacritate. hujus. f. Polyd. m. 1.

exigentibus ad sacerdotium non possunt provehi. Indignum est enim, ut illi eos accusent, qui esse non possunt, quod ipsi sunt: quoniam sicut majores à minoribus non judicantur, ita nec criminosi possunt.

C. III. §. Infames sunt qui regnum Dei

Item Fabianus Papa epist. 2. Episcopis orientabilibus.
[I]lli, qui illa peccata perpetrant, de quibus Apostolus ait. [Quoniam, qui talia agunt, regnum Dei non consequentur.] valde cavendi sunt, & ad emendationem, si voluntarie noluerint, compellendi: quia infamia maculis sunt aspersi, & in barathrum delabuntur, nisi eis sacerdotali auctoritate subventum fuerit. [Similiter & illi, de quibus ipse ait. b. [Cum hujusmodi hominibus nec cibum sumere.] quia infamia sunt notati, antequam sacerdotali auctoritate sanentur, & in gremio sancte matris ecclesie redintegrentur: quia, qui extraneos sunt, nobiscum communicare non possunt.

C. IV. §. Ante satisfactionem excommunicati ad

accusationem non admittantur.
Item Fabianus, epist. 1.
[O]mnes e illi sunt ab accusatione repellendi, quos Apostolus commemorat, dicens d. [Cum eis nec cibum sumere.] & ante satisfactionem ecclesie non sunt suscipiendi.

C. V. §. Sacerdotes non nisi à coequalibus accusari

Item Clemens Papa Jacobo Hierosolymitano x Episcopo, epist. 1.
Petrus & Petrus homicidas, & adulteros, & cunctos criminalibus nexibus alligatos, & qui eis coequaliter non erant, ab Episcoporum vexatione, & accusatione, dicente §. Domino, prohibebat, & non nisi coequalibus aliqui eis inferri debere docebat. [Infames etiam omnes, & quos Primates, & leges sacri non suscipiunt, sed & laicos ab eorum accusatione, & vexatione semper repelli debere rogabat, & cunctos illis subditos esse præcipiebat, cunctosque sacerdotum vitam superiorem, sanctioremque ac discretam à secularibus, & laicis hominibus esse, & spirituales quoque, atque sacerdotis super canales, ac laicos semper constituendos docebat, quoniam pro minimo nobis esse debet, ut à talibus arguamur, & judicemur, vel ab humano die. Majores h. verò à minoribus nec accusari, nec judicari ullatenus posse dicebat: quoniam non solum hoc divinas, sed & leges sacri inhibere docebat.]

C. VI. §. Qui criminis sui furis, sacerdotes accusare non possunt.

Item Hieronimus Papa in capitulo, c. 11.
Qui criminis intendit, agnoscendum est, si ipse & admitti non debet, res adversus quemcunque professo, & infra, c. 22. [Testes autem sine aliqua sint infamia, uxores, & filios habentes, & Christum omnino prædicantes. Non solum autem criminis, sed etiam quilibet alii ab accusatione Episcoporum repellantur.]

C. VII. §. Deo non placet, qui servus suis

accusatur.
Item Anacletus Papa, epist. 1. ait.
[O]mnis in hoc seculo vindicata essent, locum divinitus iudicis non haberent. Supervacuis enim ad beneficium labori impendunt, qui solum certat facibus ad-

juvare. Ideo si aliquis putat se Deo in hoc placere, quod servos suos accusat, & ut meliores fiant, dicit se hoc agere, in vanum laborat, & plus invidiæ stimulis agitatur, quam charitatis: quoniam gratia plenitudo adjectione non indiget, nec ulla requirit commendationis augmenta.

C. VIII. §. Topulus sacerdotes arguere, vel in-

crepare non valet.
Item Telephorus à epistola unice, c. 3.
Sacerdotes b. qui proprio ore corpus Domini conficiunt, ab omnibus sunt audiendi, atque timendi: non dilacerandi, aut detrahendi: quia à quibus se Dominus debet eos arguere, nec vulgus in eorum accusatione suscipi. Populus enim ab eis docendus, populus super magistrum; non ipsi ab eo, quia non e. est discipulus super magistrum, qui eos, qui ab eo constituuntur sacerdotes, accusat, vel damnari cupit. *Idem infra.* [H. qui i. non sunt idonei, non suscipiantur ad accusationem: omnes, qui adversus Patres amantur, infames esse censemus. Patres enim omnes venerandi sunt, non respuendi, aut infidandi.]

C. IX. §. De eodem.

Item Pius Papa c. epist. 1.
Oves pastorem suum non reprehendant; plebs Episcopum non accuset, nec vulgus eum arguat: quoniam non x. est discipulus super magistrum, neque servus supra Dominum. Episcopi autem à Deo sunt iudicandi, qui eos sibi oculos elegit. Nam à subditis, aut prave vite hominibus non sunt arguendi, vel accusandi, aut lacerandi. [Nemo bonum faciens, aliter verbo, aut facto nocere vult: quam omnibus in suspicionem debet venire fidelis homo, ut dicat, aut faciat ea, que pati non vult? quia omnis suspicio potius repellenda est, quam approbata, vel recipienda.]

C. X. §. Ne qui de se presumat, lingua molorum

ex Deo præcepto contra eum existantur.
Unde Ambrosius ad c. 22. Lucæ.
[Rubrica hæc non valde convenit subjecto capiti, & potest esse interpretanda, nam simili locutione utitur David, 2. Regum 16. loquens de Semei.]

C. XI. §. Ut bene salubriter hauriantur, lingua

malorum: contra eos insurgant.
Item Gregorius lib. 9. epist. 29. ad Theophilum presbiterum.

Sunt plurimi qui vitam bonorum amplius, quam debent, laudant: & ne qua elatio de laude turreat,

a. Et Iulius in decr. cap. 10. b. Anst. 1. c. 12. Ho p. 16. c. 24. c. Mathias. d. Ivo p. 6. c. 31. e. Et Cornelius ep. 2. f. Polyc. lib. 1. r. Ivo p. 4. c. 29. Pan. l. 4. c. 36. g. Luc. 6. h. Joan. 21. i. Marc. 14. k. P. Salao.

permittit omnipotens Deus malos in obfectionem & oburgationem prorumpere, ut si qua culpa ab ore laudantium in corde nascitur, ab ore vituperantium suffocetur. Hinc est ergo, quod doctor gentium se in praedicatione currere testatur, per infamiam, & bonam famam, qui etiam dicit a. [Vt seductores, & veraces.]

Veritas b. hanc auctoritate prohibetur spiritualis a carnalibus accusari, non carnales a spiritualibus. Quod ex verbis eiusdem datur intelligi, quibus in eodem capitulo i. Subiungit, dicens. [Carnalis languens, facilius reliqua corporis membra inficiuntur.]

1. ¶ Capitulo] Quae subiungit Gratianus, capite languente, &c. facta in epist. 3. Anacleti & apud Isidorum de summo bono, lib. 2. c. 31.

2. ¶ Pejus] Sunt in prima epist. Alexandri 1.

C. XII. ¶ De re de famulantes persequi non licet. Hinc etiam Felix 11. ait Episcopis in Alexandria synodo congregatis.

Quescite (inquit sancta & magna Nicaena synodus), & nolite persequi eos, qui recte & Deo famulantur, & sincera voluntate superant h. Dei mandata custodiunt, & nostris legibus subiacentur; quia nec decet, nec ordo patitur, ut iniqui & carnales spirituales persequantur.

C. XIII. ¶ Subditi prelati suis accusare non debent. Item Anterus 1. Papa epistola 107. ca.

Ex merito plebis nonnunquam Episcopi depravantur, quatenus proclivius cadant, qui sequuntur. Capite languente cetera corporis membra inficiuntur. Detiores s. sunt, qui vitam, moresque bonorum corrumpunt, his, qui substantias aliorum, praediaque diripiunt. Caveat unusquisque, ne aut linguam, aut aures habet prurientes, id est, ne aut ipse alius detrahat, aut alios audiat detrahentes. [Sedens (inquit) ad vestrum fratrem tuum loquebaris detrahendo: Et adversus filium matris tuae ponebas scandalum, &c.] Patiantur singuli detractioni lingarum, custodiantque semones suos, & sciant, quia cuncta, quae de aliis loquuntur, sua sententia iudicabuntur. Nemo invito auditori libenter refert. Officii singulorum sit, dilectissimi, non solum oculos castos servare, sed & linguam, nec quid in cuiusquam domino agatur, alia domo per eos, ne unquam noverit. Habeant omnes simplicitatem columbae, nec cuiquam machinentur dolos, & sepe sint astutiam, ne aliorum supplantentur insidiis.

1. ¶ Anterus] Sic rescriptum est ex plerisque, verusis. Nam antea erat, Gregorius. Confessum autem caput hoc est magna ex parte ex Anacleti sententia in epist. 3.

a. 2. Corinth. 6. b. Eufronius in epistola ad Gallia Episcopos. c. infra eadem cap. ex merito. d. Esat. e. 1. Petr. 3. f. paulo aliter in originali impressa. g. al. Deo perfecte ministrant. h. al. figura. i. Anacletus epist. 3. Isidorus lib. 3. de summo bono, c. 31. supra ead. sunt plurimi. k. infra eadem, detiores. & 9. quasi 3. facta. l. Psal. 49. Hieronymus ad Nepotianum fratrem. m. 106. orig.

C. XIV. ¶ Sapienter necesse non capiti. Item Lucius Papa a. epist. unica, Episcopo Gallo & Hispania scribens.

Sapiens non est omnis qui nocet. C. XV. ¶ Reprobis detiores sunt Episcoporum detractores.

Item Anacletus Papa, epist. 3.

Detiores b. sunt, qui doctorum vitam, moresque corrumpunt; his, qui substantias aliorum, praediaque diripiunt. Ipsi enim ea, quae extra nos licet nostra sunt, ferunt; nostri autem detractores, & morum corruptores nostri sumus, sive qui adversus nos armantur, sive nos ipsos diripiunt; & ideo iuste infames sunt, & merito ab ecclesia extorres fiunt. Pro meritis ergo plebs saepe pastores depravantur ecclesiam, ut proclivius cadant, qui sequuntur.

1. ¶ Decipiunt] Antea legabatur, nos ipsos decipi. Eminentium est ex Isidoro libro 3. de summo bono, cap. 31. verba, quantum conjici potest, referre, & quoniam antea verba, quae antea dicitur. Verum in duobus antiquis exemplaribus, scilicet Anacleti, altero Vaticano, altero Hieronymi libellum dicitur, non nos, sed proprie se ipsos decipiunt.

C. XVII. ¶ De eodem. Item Alexander Papa, epist. 3.

Summa iniquitas est, fratres detrahere, & unde scriptum est: [Omnia, qui detrahit suo, homicida est: omnis homicida non habet partem regno Dei.]

Inter resque ut praemissum est, quod carnales proclivius detrahunt spiritualium, non spiritualis ab accusantibus carnales. Cum itaque criminosis & infames ab accusantibus prohibentur, videndum est, quos canonum sacra auctoritas appellat.

C. XVII. ¶ Quae persona infames habeantur. De his Stephanus & Romana ecclesia Episcopo scribit Hilario, epist. 1. cap. 1.

Infames f. esse eas personas dicimus, quae pro culpa notantur infamia, id est, omnes, qui contra legem normam abiciunt, & statuta ecclesiae remanent; similiter fures, sacrilegos, & omnibus criminibus irreptos; sepulchrorum violatores, & Apostolorum, atque successorum reliquorumque Patrum statuta libenter violantes, qui adversus Patres armantur, qui in obsequio infamia notantur: similiter & incedit, & blasphemus, & perjurus, raptor, maleficus, veneficus, & de bellis publicis & fugientes, & qui in loca tenent, aut facultates ecclesiae abstrahunt, & qui fratres calumniantur, aut accusant, & iracundiam provocant, & omnes antichristianae pro suis sceleribus ab ecclesia pulsos, & omnes ecclesiae, vel saeculi leges infames pronuntiantes, & mirum h. omnes, nec serviant legitimum, nec poenitentes, nec bigami, nec illi, qui contra bene mentem vel intellectum, aut inobedienciae doctorum decretis existunt, aut furiosi manifestantur.

2. ¶ Cornelius Papa epist. 1. Ivo pars 3. c. 104. b. h. ex merito. Burch. 1. c. 31. Decretalis p. 2. Ivo pars 1. c. 211. c. Anselm. lib. 6. cap. 137. d. 1. h. c. 1. cap. 7. sup. f. Poly. lib. 3. tit. 1. Decretalis p. 1. cap. 1. c. 173. Ivo p. 5. c. 191. Parm. l. 4. c. 66. g. h. h. paulo aliter in originali.

omnes, inquam, nec ad sacros gradus debent provehi, nec illi, nec liberi, neque suspecti, nec rectam fidem, vel dignam conversationem non habentes, summus sacerdos potest accusare i.

¶ *Accusare*] In vulgari codicibus sequitur, nec ad accusationem, seu ad testimonium nullatenus justè possunt recipi. que sunt expuncta, quoniam ab sunt à manuscriptis, (uno excepto) & originali, & Burcardo, & Pone. In Panormia tamen hæc postrema pars post verbum manifestantur, sic habet; Hi omnes nunquam nec ad sacros gradus debent provehi, nec ad accusationem, seu ad testimonium ullatenus justè possunt recipi.

C. XVIII. *¶* Infamia efficitur, qui sciens pejerare presumpsit. Item Fabianus Papa.

¶ *Quicunque* a sciens pejeraverit, quadraginta dies in pane & aqua, & septem sequentes annos penitent, & nunquam fit sine penitentia, & nunquam in testimonium recipiatur, communionem tamen post hæc percipiat.

C. XIX. *¶* Accusatores b, & perjurati, quos leges sancte non admittunt. ecclesiasticis quoque repetunt. Item Eusebius Papa, epist. ad Episcopos Galie.

Nos & sequentes Patrum vestigia pro salvatione Terrorum Dei, quæstione ad accusationem personas leges publice non admittunt, his impugnandi alterum & nos licentiam submovemus: & nulla accusationes à iudicibus audiantur ecclesiasticis, quæ legibus sacculi prohibentur.

Sed licet istas ab accusatione Episcoporum prohibentur, non tamen istas ab hisjunctis d accusatione prohibendi sunt, hæreticos namque accusare in iudicio non prohibetur, ut supra patet in ea causa, ubi de accusatione minorum ad versus majores disputatum est.

C. XX. Item.

¶ *Majoris scientia & moribus à minoribus accusari prohibetur, non aequalibus, vel minoribus à majoribus, ab hisjunctis ergo i accusatione non sunt prohibendi, cum hæreticus aequalis minor sit.*

¶ *Caput hoc in plerisque vetustis exemplaribus conjunctum est sequenti. Quæres compere licet hæc esse verba Gratiani.*

¶ *Ab hujus ergo] Locus hic commendatus est ex manuscriptis. In impressis legatur, ab accusatione hujusmodi sunt prohibendi: ex qua lectione vix apta sententia etici poterit.*

C. XXI. *¶* Dubium est, an sciens avarus, an sciens hæreticus gravius peccet. Sed hoc aut generaliter accipiendum sit, Augustinus non s deservit, lib. 4. de baptismo contra Donatistas, c. 3. dicitur.

¶ *Vixit ergo, quis peccet gravius, an qui nesciens in hæresim incurrerit, an qui sciens ab avaritia, id est, ab idololatria non recesserit? Secundum quidem illam regulam, qua peccata scientium peccatis ignorantium preponantur, avarus cum scientia vincit in scelere. Sed ne forte hoc fiat, facit in hæresim sceleris ipsius magnitudo, quod facit in avaritia scientis admissio, ut hæreticus nesciens avaro scienti corqueretur. Item cap. 20. ejusdem*

a Polyb. lib. 8. tit. 11. Burd. lib. 12. cap. 2. pro part. 2. cap. 67. b ad. Accusationem. c. 3. quæst. 1. de accusationibus. 6. idcirco. c. 1. cap. 25. d ab hisjunctis. e al. eadem. 2. q. 7. per totum. & al. Augustinus distinxit.

libri. Verum autem catholicum pessimis moribus alicui hæretico, in cuius vita, præter id, quod hæreticus est, non inveniantur homines, quod reprehendant, præponere debeat, non audeo præcipere sententiam.

¶ *¶* *Utrum hoc Augustinus, & aliud de infamiam accusatione, de his intelligendum est, quos constat esse hæreticos, non de his, qui se negant in hæresim lapsi. Hæc autem in omnibus religiosis apparet, dum se negat hæretice communionis aliquando macula infectum, infamem, atque alios hujusmodi a sua accusatione ipse repellit. ¶* *Hæc licet ratione nisi videatur, exemplo tamen lesa manifestata vana intelliguntur: ad cuius accusationem dum sciens in infamiam admittitur, non queratur, an cogitare contra animam Principis sit majestatem ledere, sed an aliquis deinceps tradaverit.*

C. XXII. *¶* *Unde Imp. Arcadius & Honorius AA. in novo libro Codicis, tit. ad legem Juliam majestatis, lib. 5. scripsisse leguntur.*

Si quis a cum militibus vel privatis, vel barbaris etiam, scelestam inierit factionem, aut factionis ipsius susceperit sacramentum, vel dederit, de nece etiam virorum illustrium, qui consiliis, & consistorio nostrorum sunt, senatorum etiam (nam & ipsi pars corporis nostri sunt) vel quoslibet potentem, qui nobis militat, cogitaverit, (eadem enim severitate voluntatem sceleris, qua effectum puniri jura voluerunt,) ipse quidem, utpote majestatis reus, gladio teratur, bonis ejus omnibus sisco nostro additis. Filii vero ejus, quibus vitam Imperiali specialiter lenitate concessimus (paterno enim debent perire supplicio, in quibus patrem, hoc est, hæreditatis criminis exempla metuuntur b) à matrem, vel avita, omnium etiam proximorum hæreditate ac successione habeantur alieni, testamentis extraneorum nihil capiant, sint perpetuo nuptæ & pauperes; infamia eos paterna semper comitetur, ad nullos unquam honores, nulla sacramenta perveniant, sint potestatem tates, ut his perpetua egestate fordentibus, sit & mors solatium, & vita supplicium. Denique jubemus etiam eos notabiles esse sine venia, qui pro talibus unquam apud nos intervenire tentaverint. ¶ *Infra. ¶* *Sancti, si quis ex his in exordio inita factionis, studio veræ laudis accensus, in tam prodiderit factionem, premio & honore à nobis donabitur. Ipse vero, qui ulus fuerit factione, si vel sero, tamen incognita adhuc consilio, ac reus patefecerit, absolutione tantum, ac venia dignus habebitur.*

¶ *Hic & sequenti caput in vetustis exemplaribus sunt conjuncta antecedenti, quare non rubrica balant.*

¶ *Totò sermo accusatoris ad imperatorem publici criminis lesa majestatis procedere debet, sicut Leo Imperator in lib. 1. Codicis d decrevisse legitur, tit. de Episcopis & cler. l. si quonquam. Quod de accusatione, non de parna intelligi oportet.*

C. XXIII. *¶* *Unde Imp. Valentinianus, Valens, & Gratianus AAA lib. 9. Cod. tit. c. ad l. ul. majest. l. nullus.*

Nullus omnino, cui inconsultis ac nescientibus nobis fiduciarum tormenta inferuntur, militum, vel generis, aut dignitatis defensione prohibentur: excepta tantum majestatis causa, in qua sola omnibus æqua conditio est.

Sed cum oraret illi affirmavit in hac accusatione simonia; qui possunt accusare de crimine suo status, constat, quod sicut ibi non dicitur de crimine majestatis, sed de reus commiserit illud, sic & hic non negatur hæresis, sed impetitur accusatio, avocantur ferit hæresim.

a Quæstus.] orig. & est innotum legis. b al. tractantur. c al. si vera. d Tit. 123. e Tit. 1. 4.